

BAJTÁRSI

LEVÉL

1962. XV. évf. 5-6. sz. levél. . . . . 41. oldal. . . . . Utrecht, 1962. május. 25. =

TRIANON.

Önvédelmi harcunkban-44 esztendővel ezelőtt-kihullott a fegyver kezünkben. Nyomban utánna a nemzetiségi részekben olyan üldözést indítottak ellenünk, mely sok ezer magyart juttatott koldusbotra, sőt a korai halálba is.

Junius 4-én 42 éve lesz, hogy Trianonban a győztesek végre összeültek, de a kiküldötteinkkel komoly szót nem is váltottak, hiszen a részünkre akkor már minden "elvégeztetett". Az akkori világháború elején ugyanis többen már azon dolgoztak, hogy egységes hazánkat szétosszák! Egyharmadára maradt ország-só, érc, szén és erdők nélküli szegénnyé lett, és a nagy hadisarc nyomán a fejlődéshez szükséges terveket csak részben valósíthatta meg.

A Trianon utáni 18-20 évben történt döntések nagy nehezen visszajuttattak ugyan minket az elszakított részeknek leginkább magyar lakta területeihez, de rövidesen ismét fegyvert kellett fognunk, hiszen keletről -mint halálos pestis- elsősorban minket fenyegetett egy óriási ország vörös réme.

A leggazdagabb állam politikai sakkhúzásai ismét ellenünk szóltak és elbuktunk úgy, hogy csatatér-országunkban szinte csak üszök és gyász maradt.

A győztesek határozata alapján minden újból a Trianon-i elrendezés állapotába süllyedt vissza, melyet rettenetesebbé tett az, hogy a szovjet, az ő vasfüggőnye mögött, igazában tart mindenkit. Ott az élet egészen bizonytalan, de a legkisebb (és ezért a legdrágább) magántulajdon is.

Az egész világ figyelmét irányították reánk 1956. október 23-ának óriási eredményei -és a vérben-vasban, szabadságunk kivívásában... mégis egyedül maradtunk!

Trianon, a Wilson-i elvek alapján, semmibe se vette a magyar jogokat, és elvette a természetes határokat is. A győztesek a mi vitézségünktől félték és nem a szovjet-rémtől. A nagy Kossuth jó 100 éves figyelmoztetésével ők nem törődtek.

Trianon minket gúzsba kötött, míg a szovjetet terveiiben e-lősegítette!

Trianon ítéletét a szenvedő lelkeségünk most újra megfellebbezi. Igazságot várunk a világtól, de úgy, hogy a szovjet önkény szoruljon vissza a saját hazájába!

Csak igazságot kívánunk és szabadságot Magyarország számára!

oooOooo

Anonymus.

"Most a vajudások mai korszakában legyünk szolgálatra a nemzetnek - kevésbé egyes részletmunkával, de magasabb erkölcsi felfogással, örök értékek megbecsülésével, az ébredő táreadalom formálásával."

"A bátorság nemcsak a golyók elé való kiállást jelenti, de kitartást a nemzeti eszme mellett." gr. Tolki Pál.

TRIANON...

A nagy hatalmak örök szegényfoltját,
 Le nem moshatják végtelen idők!
 Még jönni fog egy borzalmas korszak,
 Mikor mindenütt lesznek szenvedők!

Szerteszét tépnek minden országhatárt!
 Romba döntenek minden templomot!
 Trianon fölött ítél az Isten!
 Nem találnak ott mást, mint csak romot!

Nem lehet többé összefoltozni,
 Régi világunk történelmeit.
 Hamu takarja nagy uralmalknak,
 Szép tetteit és gonoszságait!

Csonka hazánkért más is csonka lesz!
 Hiába rázzák csonkjuk Ég felé!
 Egy egész világ pusztulása jön!
 Hullanegyekkel lesz e föld tele!

Mert jönni fog egy rettenetes vég!
 Vörös lávája mindent megemészt!
 Nincs hárm-as-halom! Kettős keresztünk!
 Nem lesz magyar, ki állítja a vést!

Trianon voltál nagyúri fészek!
 Leszel egy pont, mit átkoz a magyar!
 Történelmednek o pont a vége,
 Törvényeiddel együtt por takar!

De élni fog e földnek minden részén,
 Egy csonka haza szétszórt gyermeke!
 Vagyonuk tudás! Fogyverük munka!
 Sokaknak kasza! Többeknek eko!

Ezt nem tépted el tőlünk Trianon!
 Ősi örökünk rozsdá nem eszi!
 Földkerekségünk minden pontjain,
 Magyar nevünket fényessé teszi!

Nem jött-mont népek fiai vagyunk!
 Isten Atyánknak szétszórt magvai!
 Pusztithatatlan! Ki-irthatatlan!
 Égi Hadurunk hő's magyarjai!...

oooOooo

Hajas István.

MAGYAR KATONA A KOMMUNIZMUS ÁRJÁBAN. (folytatás)

Gábor hirtelen hátra lépett, mert emberi árnyékot látott az ajtón belibbenni... Már is szorgosan dolgoztak. Azonban az árnyékot ember nem látta. Gábor az ajtóból óvatosan körül tekintett és mert a közelben senkit nem látott, kérdéssel fordult Imréhez:

-Es nem gondolod, hogy lassanként a helyzet megváltozik? Mondjuk: az oroszok az országból kivonulnak, azt követően visszanyerjük a függetlenségünket, a szabadságunkat és a magántulajdonra jogunkat.-

-Nem!- felelte Imre gondolkodás nélkül, fagyos ridegséggel.

A fagyos választ hallva, néma pillanatok követték. Gábor már-már újabb kérdés megkockáztatására gondolt, amikor Imre megszólalt:

-Szándékosan hagytam hesezú szünetet azért, hogy jól emlékeztetd: Nem! S ezt mindenki tudja, aki Marx, Engels és Lenin írásait olvasta. Ezekben határozottan megállapították, hogy a kommunizmus uralma alá került területekből egy négyz tméternyinek a feladása azt jelenti, hogy a kommunizmust tartó négy oszlop egyike leomlott. Erted? Még akkor sem várhatunk enyhülést, ha az orosz valamely oknál fogva hazánkba kivonulni kényszerülne, mert annyi fogyveres, polgári-ruhás hadi, ipari, gazdasági szakértőt hagyva hátra, hogy csak nyílt, fogyveres harc árán szabadulhatnánk tőük. Addig pedig, míg kommunista kormányunk lesz, szó sem lehet függetlenségi, szabadsági vagy tulajdonjogi engedményről, sőt...és

most kapaszkodj meg! Mi, olykor-olykor mosolygunk, amikor a kommuniztáknak szájából halljuk: "Szocializmust építünk! A szocializmusért dolgozunk!" stb., mert az erőltetett kolhozításban, Egyház üldözésben és a szólás-szabadság korlátozásában mi kommunizmust látunk. S ez így is van, mert csak olyan szocializmust propagálnak, melynek az a feladata, hogy a népeket - a kottát előre, egyet hátra való politikai léptekkel - a kommunizmus igájába terelje.

Úgy értd ezt a taktikát, hogy az Egyház üldözése s a kolhozosítás folyamatos fokozása közben a tulajdonjogot és a szólásszabadságot a legkisebbre zsugorítják. S amikor megszimulolják, hogy a nép elkeseredése a kirobbanásához közelog, hirtelen, erőt korbácsolva hű-hóval a világot beharangozzák, hogy ők az Egyházat egyáltalán nem gyűlölik, és a kolhozokat az önként jelentkezők szaporítják, a magántulajdonnak testi-lelki jóbarátai, szólni meg akkor szél bárki, amikor akar. S az általuk kijelölt személyt a nép elé állítják, mint bűnbakot, tehát egyet hátra lépnek, de ugyanakkor a vallás-szabadság megszűntetése, a kolhozosítás befejezése stb. felé újabb lépéssel haladnak.

Kérdézhethéd, hogy Hruscsovék részéről mi teszi szükségessé ezt a vontatott átvezetést a kommunizmusba? Oroszországot és a rabságukban tartott népeket miért nem kommunizálták oly gyorsan, mint Kínát? Ennek sokkal fontosabb az oka, mint azt sejtéd. Ugyanis a II. világháború után a Kreml Csú-En-Lai közreműködésével alig pár év leforgása alatt Kínát kommunizálta. Igen-ám, de a mából-holnapra történt magányagon elközbás, az Egyház, a családi élet és a sajtószabadság hirtelen megszűntetése nemcsak Kínában, de az egész világon nagy felháborodást keltett, és milliók ábrándultak ki a kommunizmusból. Ezért természetesen Hruscsov s Csú-En-Lai között is nézeteltérés is támadt. Míg utóbbi a kapitalizmus maradványait továbbra is gyorsan, nyíltan s még háború utján is akarja megsemmisíteni, addig Hruscsov kiagyalt fondorlatokkal, lépésről-lépésre haladva, gazdasági háború utján akarja megvalósítani a kommunista világhuralmat.

Lenin tanításai szerint a kommunizmusból mindig csak a szépet és a jót kell mutatni a tömegek felé, s az Egyházat, mint a legedzább ellenséget, óvatosan kell megsemmisíteni. Ha az Egyházat megsemmisítették, a tömegek önkéntelenül hullnak a kommunizmus ölébe. Ezért szükséges a békepapok fenntartása és számuk szaporítása, mert vezetésük alatt szinte észrevétlenül lehet átnyergolni a kommunizmusba. De meg megtartásuk a keresztény világ félrevezetését is szolgálja.

A nevezett két kommunista vezető között alapvető ideológiai eltérés mutatkozik tehát, melynek a virágai most kezdenek nyilladozni. -

-De honnan tudod te mindezeket? - kérdezte csodálkozva Gábor. Az ujságokból? -

-Nem egészen az ujságokból, hanem ujsághoz mellékelt szűbb kiegészítésekből, melyek az igazságot tartalmazzák. -

-Olvastad Marx, Engels, Lenin műveit? -

-Mind, mind. -

-Csodálkozom, hogy annak ellenére te... -

-Nézd, az igazság az, hogy a becsületos, igazságszerető munkás, aki olvasta azokat, soha, soha nem lesz kommunista. -

-Ugyan, ugyan. Hogy mondhatsz ilyen? -

-Ugy, ahogy mondom. Csak a munka undorban szenvedő, önző, kapzsi, harácsoló, erkölcstelen ember lesz kommunista. Az ilyen pedig az lesz attól függetlenül is, hogy olvasta-e Marx stb. könyveit, vagy sem. Nem igaz? Hiszen te is úgy láttad a falunkban, mint én, hogy a háború után kik váltak azonnal kommunistákká. Azt is tudod, hogy mire használták föl a tagsági-könyvecskéjüket? Arra, hogy amikor a gazdaságokból történt sorozatos lopások miatt valaki szemrehányást tett nekik, akkor ők -fenyegetésnek számvá- tagsági könyvecskéjüket az illető orra alá tolták. -

-Szórból-szóra úgy igaz, de Stalin, Molotov, Hruscsov, vagy Rákosi, Gerő, Harozsán? -

-Igazad van. Ők tényleg olvasták Marx, Lenin könyveit, de nekik valóban paradicsomi életet nyújt a kommunizmus. Életnek-halálnak tejhatalmu urai, milliókat pusztíthatnak el, ölethetnek meg, mert ők az igazság-szolgáltatók is. De én mérget mernék nyolni arra, valamennyien irtóznak attól, hogy a kommunizmusban munkásként dolgozzanak és éljenek.

-Elvüknek nem tudtak és nem tudnak megnyerni azért sem, mert Stalin és társai a szegény orosz népnek már annyit ígértek, hogy azoknak akár feléld is minden orosz kis milliomos lenne. És a természeti kincsekkel megáldott, gazdag orosz föld felett minden tavasszal -ma is- végig száguld az éh-halál, miközben az öt éves tervek egymást érték és érik a Hruscsev féle mégtöbb ígéretésekkel. Ugyanakkor a külföldet megtévesztő propagandára milliárdokat hordálnak el. A kommunista vezetők nálamnál is jobban tudják: a kommunizmus a munkásnak a beígért javakat nyújtani képtelen és ilyenek is marad, tehát a kommunizmus a munkás megélésének. S mindezek dacára körömszakadtáig harcolnak a nolkik paradicsoni életet biztosító kommunizmusért.

Elvitathatatlan, hogy az orosz nép életszínvonala a II. világháború óta emelkedett, de az ehhez szükségeseket a kelet-európai rabnemzetek izzadják ki, akiknél az általános életszínvonal süllyed.

Mint minden rosszból, a kommunizusból is származik valami jó. Ezek egyike talán az, hogy a munkások "a lórból leszálltak", közelebb jutottak a munkásosztályhoz. De ezért a gesztusért a munkás horribilis árat fizet. Ugyanis a háborúra való készülődés legtöbb pénzt emészt fel, a kommunisták pedig a II. világháború befejezése óta háborúra készülnek. Ez vonja maga után a szabad világ arra való kényszerű készülődését is. A fegyverek gyártása, modernizálása, az atomenergiaval való kísérletezés, nap mint nap megszámlálhatatlan millióba kerül, s ez -mindkét oldalon- a munkások keresetének rovására történik. Ebből következőleg megállapíthatjuk, hogy ha kommunizmus nem lenne, minden szorgalmas munkás -talán heti 30 óras munkateljesítménnyel- gond nélkül családi életét biztosíthatná. S hol vagyunk?... Norma emelést újabb emelés követ, és a sz életszínvonal napról-napra süllyed. Nem így van? -

-Nem tudom megcáfolni. És büszke vagyok reád. -

-Ezzel azt akarod mondani, hogy teljesen megértetted, miért nem hódolok be a kommunizmusnak? -

-Így van! -

oooOooo

B. 76. (folytatjuk)

PILLANAT FELVÉTELEK...

Akkor, amikor a közbiztonság fenntartása sullyal a csendőrségen nyugodott, és amikor a kakastollas csendőrzár előtt nem volt akadály sem a szakadó eső, sem a hóvihár, amikor a kalap alól szakadt a verejték a nyári hőségben, amikor olyan sötét volt az éjszaka, hogy azt bugyli bicskával lehetett volna vágni, a sokszor úttalan útonan lelkiismeretesen portyázott a járőr. Tudatában annak, hogy a lakosság békéje, nyugalma, élete és vagyonbiztonsága felett örökös, a bűnözők avagy arra hajlamosak sohasem voltak biztonságban, hogy éjnek idején melyik pillanatban találkozhatnak a járőrrel, aki elfogásuk után, a büncselekményükből származó bizonyítékok megszerzésével együtt, az igazságszolgáltatás kezébe juttatja őket.

A polgári lakosság büszke volt a sorikból kikérült csendőrokre, szerette, tisztolta, becsülte őket, feltétlen bizalommal viseltetett velük szembe, nem egyszer volt segítségükre megfigyelésikkel, híreikkel. Változtak az idők, ...mi megbízhatatlannak lettünk.

..

Már esedékes volna az I. sz. őrzőjárat leportyázása, mert vagy egy hónapja nem jártunk abban. Igaz, hogy nem is jött onnét semmi panasz. Az a pár nagyszájú, volt kulák is elhallgatott, amióta az elvtársak rábeszélésére beléttak, hogy az egyéni gazdálkodás idejét multa, nem racionális, sokkal több és jobb eredményt lehet elérni, ha benne vannak a kolhosokban, és ott dolgoznak családjukkal együtt. Beadták a marháikat is, meg a gazdasági felszerelésüket. Természetes ezek ellenértékét megkapják majd az év végi elszámoláskor -így ígérték.

A fentiek alapján nem is túl sürgős ez a szolgálat, így megvárjuk a holnapot, talán arra eláll ez a nagy havazás, és a községek közötti összekötő úton is könnyebb lesz a járás. Részben az állami kolhosok eltakarítják kissé a havat az útról, másrészt a lakosság is mozog, törli a havat. -

-Parancsnok elvtárs, jó lenne az I. helyett most a III. -ba menni. Nem mintha ott lenne valami különösebb elintéznivaló, de úgy tudom, ott ma lakodalmom van. Amikor legutóbb abban jártunk Balázs elvtárs-

..

sal, minket is meghívtak. Az egyik községi tanács vezető elvtárs fiának lesz az esküvője. Ugy mondta a vezető, hogy nem lesz olyan lakodalom, mint a burzsuj időben, de enni és innivaló azért lesz. Külön engedélyt is kapott, hogy egy hízott dísznót is ölhet. No meg mellette egy süldő is lesz leélve, nem keresi azt senki. Bor meg terem a faluba.

-Hátha magukat meghívták, nem bánom, ha elmennek.

-Nemcsak Balázs elvtársat és engem hívtak meg, hanem mind-
anyiunkat. - Még sem mehetünk mind el, legfeljebb én majd ellenőrzőbe me-
gyek és benézek a lakodalomba.

-Ugy gondolom Parancsnok elvtárs, mi előbb indulunk, utba ejt-
jük a főbőrt, hol most főzik a szilvapálinkát, és egy-két üveggel vihet-
nént magunkkal. Jól ismerem a főbőmester elvtársat, nem kerül az sokba,
esetleg semmibe. Egy ilyen ajándék mindig jól jön a lakodalmas háznál,
jól tudják azt használni.

-Jól van Kükei elvtárs, csak intézze ügyesen a főbőmester
elvtárrsal. De arról ne beszéljenek a lakodalmas háznál, hogy én is jö-
vök.

-Nálam is jól kezdődik a hét. Az éjjel ellopták az egyetlen
tojó-ludamat.

-Bejelentette már az esetet a rendőrségen?

-Nem. Először is, mert ebben a nagy hóban nem tudok odame ni,
azok meg csak igen ritkán jönnek orrefelé, ilyen időben meg egyáltalán
nem. Meg azután, ha bejelentem is, az az első kérdésük, ki lopta el? Ha én
azt tudnám, akkor nem mennék hozzájuk, hanem egyenesen ahhoz, aki ellopta.
S no, ha kijönnek nagysokára az eset után, csak kérdegetnek, de nem néz-
nek utána a dolagnak.

-A dolognak utána néznek, de csak néznek... Másként volt az
annak idején.

-Azt tudom. Annak idején egyik éjjel elloptak tőlem 15 drb.
rántanivaló csirkét. A csendőrségre szaladtam, s ott elbádtam az esetet.
A tiszthelyettes úr azonnal küldött velem egy járőrt, amelynek tagjai
a tyűkől körül vizsgálgattak, méreceskéltek, engem is kérdegettek, milyen
színiük voltak a csibék? Hát én elmondtam. Egyik csibe is tarka, meg a
másik is; egy szép kis szép kendermagos kakas is volt köztük, meg ugyan-
olyan sárgalábú két kis jérce. Az őrmester úr mindjárt mondta, az eset
nehéz; hát én nem is nagyon bíztam benne, hogy valamikor előkerülnek a
csirkéim, vagy legalább az, aki azokat ellopta. Talán egy hónap is bele-
telt, közben a tiszthelyettes úr is járt nálam.

Én már él is felejtöttem a csibéimet. Egyszer csak megint
jöttök a csendőrök. De akkor már egy városiásan öltözött fiatalember
is volt velük. Megint csak a tyűkől körül nézgelődtek. Nem sokat törődtem
velük, mert éppen kenyeret sütöttem. Egyszer csak beszél az őrmester úr,
no Bokorné, a csibék ugyan nincsenek meg, mert ez a fiatalember a város-
ban, a heti piacon eladta azokat, de a tolvaj ő volt. Most mutatta meg,
hogyan foszította le a lakatot a tyűkőlről. Most aztán a lakatot keres-
sük meg, mert azt eldobta oda a gödörbe. Hát uram-fia kis idő után hoz-
ták is a lakatot.

-Emlékszik a Bazsó Péter esetére, akit holtan találtak az er-
dő szélén?

-Hogycne emlékeznek. Sok csendőr volt itt akkor. Napokon át
jöttök-mentek, sokszor vizsgálgatták ott az erdő szélén a földet, ahol
Bazsó fölűdt, meg azt a dorongot, amivel kupán ütötték. És vagy 4 nap
mulva kisérték is már vasraveren azt a fattyút, a vejét.

-Akkor nem igen akadt olyan eset, amelyre világosság ne de-
rült volna. De a csendőrök nemcsak nappal és jó időben járkáltak, sokszor
kopogtattak be éjjel is hozzánk, és kérdezték nincs-e valami újság? De
akkor azok, akiknek volt takargatnivalójuk, féltek is tőlük.

-Biga Jánost rendszeren Clintézték. Ugy látszik, a szőlőkaró
keményebb volt, mint a Jancsi foje. De nem is egy ütés volt rajta, hanem
három. Azonban úgy tudom, nem halt meg.

-Nem, a kórházba vitték, de a doktorok mondták, igen sokáig
tart, míg annyira összeheltozzák, hogy megint ember lesz belőle.

-Dehát ki volt a tettes?

-Nem tudom, de nem tudják a rendőrök sem. Csak azt tudják,
hogy szőlőkaróval ütötték le, mert az ott fölűdt mellette, és véres is

volt az, sőt János hajából is volt a karón. Jancsi meg nem tudja megmondani, hogy ki ütötte le, mert sötét volt, nem látott senkit, csak hirtelen egy erős ütést érzett a bokáján, amitől mindjárt a földre esett. Még egy ütést kapott esés közben, többre nem emlékszik, mert eszméletét veszítette. Később az arra menők találták meg, de azok sem láttak senkit, aki abból az irányból jött volna. -

-Nem is találják meg azelőtt soha a tettest. Mind csak azt kérdezik, ki lehetett? Az apám beszélt, ha azelőtt ilyen, vagy ehhez hasonló történet, rögtön jöttek a csendőrök, és legkésőbb pár nap múlva már kézre kerítették a tett elkövetőjét. -

-Nekünk jobb így. Én is hallottam az öregebbektől a csendőrökről beszélni. Ha ismét azok lennének itt, akkor nekünk sem sikerült volna azt a his bort megszerezni, de ahhoz csusztatónak a kövér lúdat sem. -

-Igazad van. De azt is mondják, hogy akkor nyugodtan alhatott a becsületes ember. Nem kellett attól félni, hogy elviszik azért, mert a kolhosban nem dolgozik, vagy nem megy az "elvtársak" felvilágosító előadásait hallgatni. Mondják, olyan rend volt akkor, hogy mindenki tárványítva hagyhatta a lakásának ajtaját, semmi nem veszett el. Ha csendőrök jöttek a faluba, mindenki megsüvegelte őket, mert tisztelték, szertették, becsülték azokat, tekintélynek örvendtek. Bárki ügyes-bajos dolgát azonnal és jól elintézték. -

Az öregebbek még most is várják vissza a csendőröket. Azt mondják, megint akkor lesz jó világ, ha csendőrök járnak ismét a határt, úgy nappal, mint éjjel.

oooOooo

HEIDELBERGI KÉT TÖRTÉNET-TÖREDEK.

Husvétkor, német földön olyan filmet néztem végig, amely a régi, szobb időkre vitt vissza.

Egy német fejedelem (Fürst) kb. 100 évvel ezelőtt, a magánúton tanult egyetemista fiát, a házi professzorával Heidelbergbe küldi azért, hogy életretaláltságot is tanuljon. A tanár boldogan készül az útra, hiszen ezelőtt 40 évvel heidelbergi diák volt. Szelid tanítványát szeretettel viszi a legnagyobb vendég-fogadóba, és a fejedelem fiának minden tetszik, de legjobban a háztulajdonos nagyvendéglős közeli rokona, a fiatal, szőke Käthe.

A fiút a kölcsönös szerelem már egy párisi útra ösztönzi, de az atyja értesül erről, és haza parancsolja gyermekét. . .

A fiatalember, két év múlva, atyja halála után már fejedelem, szorgalmas és tisztánlátó, de a heidelbergi pár hónap, meg a széplakú Käthe egyre emlékében él. A számára kijelölt hercegi arával előbb-utóbb meg kell esküdni, éppen ezért utazásra határozza el magát, mert egy teljes órát még Heidelbergben akar tölteni.

A régi, 2 év előtti és az egyetemen hordott ruháját ölti magára, s a diáksapka is vele van. Először a tometőbe megy, hol virágot helyez a már elhunyt és csupa-szív tanárja sírjára.

Az egyedül értesített volt diák-társ és vele tucatnyi fiatal fekete ruhában, tehát egészen ünnepélyesen fogadják. Zene is van, de oly igen szótalan az ifjú fejedelem a régi asztaluknak fő-helyén. Nem csoda: hiszen a szép szőke Käthét még nem láthatja. A jó leány egy konyhai nagy bevásárlás után mégis hazaér, és szívroposva siet az asztalhoz. A küldöttség vezetője csak int, a nagy térben -pillanatok múltán- egyedül a két fiatal marad és a végső búcsú túlon túl fáj!

A történések és a "gaudeamus igitur" hangjai között nyomban egy magyar barátomra kellett gondolnom, kinek ritka szép családjában, a 4. gyermeknek, a szőke Ilusának a keresztapja lehettem.

Ervin barátom történet-töredéke -bár szerelem nélküli-szintén Heidelbergbe visz minket, még pedig kerék 40 évvel ezelőtt.

Ösztönidijas egyetemista barátunk kitűnően beszélt németül, és így sok jó helyre meghívták.

Egyszer, ismeretlen és magas állású állami tisztviselő családjahez kapott estélyi meghívást. A háziak udvariasága egészen ünnepélyes, és eljön az a nagy pillanat is, amikor a hosszú asztal fő-helyére, öröknek-öröjével, éppen őt ültették.

Ervin, a nyugtalanabb éjszakája után, magyaros nyíltsággal kereste föl a kedves családot.

-Végtelenül sajnálom, hogy akaratomon kívül fonák helyzetet teremtettem, viszont a rólam tájékoztatást adó értesítés tövedett. Nekem ugyanis csak a nevem Fürst, de rangom nincsen. Fejedelmi, hercegi ösökököl nem dicsekedhetem, és így az eredményekért egészen értesen kell küzdenem!-

Az őszinte szavak a mologen értes családban igaz visszhangra és olyan rekonszenvre találtak, hogy a magyar és mindig szerény Fürst-öt özután sűrűn meghívták és mindenkor a fő-helyre ültették...

Két történet-törödéke: az élet nagy, színes mozaikjából. Az első lehet kitalált, de a másik igaz, viszont mindkettő meleg örzéssel töltheti el a lelkeket!

vitész Borcsiczky Imre.

o o o O o o o

"CSENDŐRNAPRÓL BESZÁMOLÓ.

A B.L. előző számában tett ígéretnak megfelelően beszámolókat a f. évben tartott csendőr-napról folytatjuk. Kezdjük mindjárt a Franciaországban megtartottal:

"Tourcoingban és Roubaixban élő csendőr Bajtársak és csendőr Barátok a "Csendőr-napot" 1962. február 17-én délután tartották meg az egyik, első helyen említett helységben telepedett Bajtárs lakásán, szerény családi körben.

A M. Kir. Csendőrség fennállásának 81. évfordulóját Data József bajtárs méltatta, kiemelve a Testület tagjainak helytállását magyar Hazánk védelmében. Utána egy perces felállással adóztak a jelenlevők a csendőr Hősök emlékének.

Ezután a Területvezető feltűzte a két, új pártolótag Bajtársnak adományozott csendőr-jelvényt és átadta azok viselésére jogosító igazolványokat. Majd a MKCSBK. Vezetőjének ezen alkalomra küldött levelet olvasta fel, és az új pártolótagoknak jó kívánságait fejezte ki, felhívva figyelmüket a csendőr jelmondatra: "Híven! Becsülettel! Vitézül!" állják meg helyüket Közösségünkben. Befejzésül közösen mondták el a Híszokogyot.

Az ünnepélyen kb. 20 fő vett részt.

Ezután közös vacsora volt, amelynek keretében az egyik első, pártolótag Bajtárs mondott pohárköszöntőt a MKCSBK-ro, és további kemény, szilárd helytállásra utalt.

A kis csendőr családi kör tagjai a késő esti órákig együtt maradtak vidám szórakozás mellett, és kellemes, szép emlékekkel távoztak a bajtársi lakásból."

"Ausztráliában f. évi március 3-án d. u. 6 órai kezdettel tartotta Sydney-i csoportunk a St. K. Francis plébánia kulturtermeiben kb. 250 főnyi bajtárs és meghívott személy előtt csendőr-napját, és ennek keretében csendőr-sarj avatását.

Az ünnepséget Kálmán Erika zongorán előadott angol himnusz nyitotta meg, amely után Koltai Imre bajtársunk a tőle megszokott magyar örzéssel és páratlan rutinnal elszavalta Hajjas István "Losz Fel-támadás" c. költeményét, őszinte sikort aratva. Majd id. Matóffy István ezds. bajtársunk, csoportvezetőnk megnyitó beszédében elmondotta az otthoni csendőr-napok, illetve az ezzel kapcsolatos ünnepségek megtartásának történelmét, azok ilyen háttérét. Kihangsúlyozta, hogy itt az emigrációban az otthoni keretekhez megfelelő ünnepségre nincs módunk, de senki és semmi sem akadályozhat meg bennünket abban, hogy a mai napon lélekben haza ne szálljunk, és végig ne járjuk azokat a helyeket, ahol szolgáltunk és emlékezzünk... Emlékezzünk azokra a Bajtársakra, akik közbiztonsági szolgálat során vagy csemetéi csapatok állalmával életüket vesztették, de azokra is, akik a két világháború folyamán hősi halált haltak, végül azokra, akik mártír halált haltak ölvéségükért, vagy pedig munkatáborokban pusztultak el nyomorultul. Szálljunk el lélekben ahhoz a sok ezer sírhoz, ahol ezek a bajtársak aluszák örök álmukat, és tegyünk le azokra kegyeletünk és emlékezésünk jeléül egy-egy szál virágot. Moritsünk előtt példájukból és magatartásukból. Igyekezzünk olyan jó magyarok lenni, amilyenek ők voltak.

Mjd kitért a csendőr-sarjak felavatására. Elmondotta, hogy valamikor odahaza minden évben egy bizonyos számú probacsendőr került felvételre a Testületbe, a kiesettek pótlására. Az emigrációban a közönség is gondoskodni kíván az eltávozottak pótlásáról, és ezért szerte a világon, ahol a Bajtársak bajtársi életet élnek, a mostani csendőr-napon teljesjogu tagokként felvételt nyernek a bajtársak fiú és leány le-számazási, itt Sydneyben is, számszerint 14. Nekik továbbadjuk hagyományainkat, emlékeinket, eszményeinket, mert csak így biztosíthatjuk, hogy az idősebbek elszórlításával a múlt évben felavatott csendőr-zászló vissza kerüljön oda, ahonnan elindult.

A megnyitó beszéd befejezése után még otthonról jól ismert és az itteni ausztraliai rádió-televizió világában is népszerű Bachmann Géza hegedűművész honfitársunk, három könnyű klasszikus hegedű-számával aratott nagy sikert.

Ezután P. Forró Ferenc S.J. tartotta meg ünnepi beszédét. Ünnepelni annak van joga, -mondotta- ahinek van multja, amelyre büszkén visszatérhetnek, és aki ezt a multat életével nem tagadta meg.

A m.kir.Csendőrség tagjai, amíg otthon voltak, Istentért és Hazáért, hiven, becsülettel és vitézül szolgálták s védtek a magyar nép biztonságát. E Testület tagjai tényleg a közért éltek, és a közbé védőkönözöltek. Akik az állam és a társadalom rendjét meg akarták bontani, vagy fel akarták forgatni, azok bennük áthatolhatatlan falba ütköztek. A Haza védelméért -ha a sors úgy hozta- életük feláldozásával is eszközöltek. Nyugodtan állíthatjuk, hogy a m.kir.Csendőrség tagjai jogosan ünnepelhetnek és emlékeozhetnek a mai napon.

A magyar csendőrökre büszkén tekinthetünk vissza, nemcsak az otthoni hosszú szolgálati idejük alatt maradéktalanul végzett kötelességteljesítés során, hanem a mostani és itteni emigrációs életükkel kapcsolatosan is. Az emigrációból szervezetlenség idején bár már ösztönösen megindították bajtársi segítség szolgálatukat, például adva nemcs szándékuk és bajtársiasságuk igazi voltáról minden magyar emigrációs szervezetnek. Lehullottak közöttük az elválasztó korlátok, elsímultak és feladásba merültek a vélt vagy jogos sérelmek, feloldódtak egy nagy közösségi és sorstársi eszmékörben, hogy így azután azonos lelkiületben, azonos elvek alapján együtt dolgozzanak a Testület hagyományainak és a hontalanság-beli élet mindennapi követelményeinek megfellelben: pártpolitika mentősen, függötlenül attól, hogy otthon hink mi volt a rendfokozata.

Ez a közösségi szellem azonban nemcsak a gyakorlati emigrációs eseményekkel kapcsolatosan észlelhető, hanem a hitéletben sem hagy semmi kívánnivalót. A csendőrök: közbül kerülnek: ki százelekszertően legtöbbben a hívő és áldozatkész, vallásos emberek, vallás felekezetiükre tekintet nélkül.

Végezetül az ifjak felavatásával kapcsolatosan azon óhajának adott kifejezést, hogy lépjenek apjuk nyomdokaiba és tegyenek magyarságunknak: olyan szolgálatot, amit elődeik, apáik a jelszóhoz híven mindig vállaltak.

Az öszinte ünnepi beszéd a hallgatóságra mély hatást gyakorolt.

Következő számként a Hám-trió magyar néta egyvologgel szoropelt. A művészi fokon előadottak nagy lelkesedést és sikert arattak. Majd ezután következett a 14 fiú és leány felavatása, akikhez Bogsányi József érds, bajtárs intőzött pár közvetlen és koresetlen szavakat.

A jeltvények és igazolványok kiosztása és átvétele után, a felavatottak nevében Jani János mondott köszönetet, valamennyiük nevében ígéretet tett arra, hogy a Testület jelszava szerint igyekeznek élni és magyarságukat sohasem fogják elfelejtetni...

Befejezésül a közönség elénkelte a magyar himnuszt. Ezután a csoport minden bajtársat, barátot és meghívott vendéget teával, a csendőr-asszonyok: által készített kiváló tea-süteményekkel és meleg buffettel megvendéglott. A fiatalok közbön táncra perdültek, az idősebbek pedig egymásköztt hellemesen elbeszélgettek. Jó hangulatban szóralozott mindenki a késő éjjeli órákig, megállapítván azt, hogy az idei csendőr-nap is jól sikerült.

Osborne Parkon, f. év március 4-én, emigrációs életünkben, Nyugat Ausztraliában először, csendőr-napi megemlékezést tartottunk.

A bajtársi összejövetel a csoportvezető házában, Szombathy Lajos zls.-nál történt, amelyen a cső. Bajtársak családtagjaikkal együtt - kivétel nélkül - még a Messze vidéken lakók is résztvettek. Az összejövetelre hivatalosnak voltak az r. kath. és protestáns egyházak magyar lelkészei, a Magyar Egyesület elnöke, a magyar cserkész-csapat parancsnoka, az MHBK helyi vezetője, a volt m. kir. Államrendőrség két tagja és még néhány más csendősrát.

A bajtársi összejövetelt megelőzően a magyar protestáns egyház lelkigondozója Istentisztelet keretében emlékezett meg olismérből a csendőrségről, a magyar r. kath. Egyház lelkésze is örömmel tett ígéretet erre, de röviddel előtte váratlanul áthelyezték Melbourne, s helyettese a cső. napig nem érkezett meg.

A cső. napon, élén a csoportvezetővel, bajtársi küldöttség jelent meg az elhunyt dr. Tóth József örgy. sírjánál és arra virágot helyezett.

A bajtársi összejövetelt rövid üdvözlő beszéddel a csoport vezető nyitotta meg és utána a magyar cserkész ruhába öltözött kisebbik fia, Szombathy András mondotta el a magyar Hiszkegyet.

v. Oláh-Sajti Lajos felolvasta v. Király Gyula ezredes, Vezetőnknek a csoporthoz intézett, f. év február 8-án kelt levelét, és az ahhoz csatolt hivatalos iratot, a csoportvezetőnek az MKCSBK V. B.-ba történt kinevezéséről.

Ezt követte a csoportvezetőnek ünnepi beszéde, amelyben mélyen-szántó gondolatokat tartalmazó bevezető után a csendőrség történelmi múltjával, a csendőrnapi jelentőségével, tagjainak kényszerű emigrációba való jutásával s a hontalanságbeli feladatainkkal foglalkozott, s ezzel hozta kapcsolatba a MKCSBK nyugat-áusztriai csoport megalakításának szükségességét. Mely szűke miatt a beszéd befejező részét tudjuk csak közölni:

"Testvéreim! Szálljunk magunkba és mérjük le kötelességünket, amelyet a magyar sors róánk rótt. Imádkozzunk és dolgozzunk úgy, ahogy az derék magyarokhoz és hívő keresztényekhez illik. Kérjük az Égek Urát, hogy legyen áldása a mi népünkön, és a magunk részéről is tegyünk meg mindent - amit csak megtehetünk - nemzetünk megmentése és magyar fajtánk megtartása érdekében. Ne féljünk hirdetni a magyar ügy igazságát, mert az nekünk szent kötelességünk. A lapzsi és álnok, a vak vagy közömbös nyugati világ a mi igazság hirdetésünk nyomán rá fog majd döbönni, hogy mily súlyosan vétkezett eddig ellenünk, s egy napon szabaddá nyílik a magyar igazság útja. Uj fényesség támad a sötét magyar égbolton, és a kelő nap tiszta fénye egy felszabadult országot, egy sokat szenvedett, de immáron boldog népet fog sugaraival bearayozni. Ha mi itt megmaradunk hűségben, a felkelő nap bennünket is a megérdemelt boldogság arany palástjába fog burkolni sugárzó fényével. A mi boldogságunk teljes lesz, mert derék magyar csendőrökhez méltóan viselkedtünk, és nem hüll magunkat sohasem szégyelni Isten és ember előtt, hogy nehéz és válságos időkben szenvedő fajtánktól gyengyelkülög és megalkuvólag elfordultunk. Az igazi boldogság lesz majdan a hűségünk megérdemelt jutalma. Adja Isten, hogy ez mielőbb így legyen!"

A beszéd közben - megfelelő helyekre beillesztve - Szoleczky Zita (hanglemzezen) elszavalta Gyóni Géza "Könyörgés" és Roményik Sándor "Mindhalálig" c. versét. Majd ismét Szombathy András, piano-accordeonon eljátszotta a "Szép vagy, gyönyörű vagy Magyarország"-ot. Oláh-Sajti Valéria szavalta el Hajas István "Kakastollások" c. költeményét.

Ezután következett a Csendőrsarjak buzditó beszéd kíséretében történt felavatása. A felavatottak nevében ifj. Szombathy Lajos mondott köszönetet és tett a jövőre vonatkozóan ígéretet.

Majd Erkel Ferenc Bán c. operájából részlet következett: Simándy József (hanglemzezen) énekelte el a "Hazám, hazám" kezdetű dalt.

Ezt követte v. Oláh-Sajti Lajos igen értékes, hosszabb visszamemlékezése a csendőrök otthoni életére, szolgálatára és az abban előfordult több, tanulságos eseményre, megvilágítván a csendőreltet komoly és vidám oldalát egyaránt. Ez igen alkalmas volt arra - főként azt a célt is szolgálta - hogy a csendőrsarjak előtt világossá tegye azt az utat, amelyen haladniuk kell, ha elődeikhez méltóan kívánnak lenni.

A csoport vezető rövid köszönet és buzditó befejező beszéde után a magyar protestáns egyház lelkigondozója, dr. Domahidy András mondott szívbemarkoló imát, amelyet a közösen énekelt himnusz követett.

A csendőrnapi megemlékezés után a csoportvezető felcséggel együtt látta a megjelenteket, és bensőséges hangulatban hosszabb ideig együtt maradtak.

Az U.S.A.-ban detroiti csoportunk, bajtársi vacsorával és táncokkal egybekötött est keretében ünnepelte meg a csendőrnapiot, melyen kb. 200 személy vett részt.

Igen kellemes hangulatban, vidám zene mellett, barátok és ismerősök körében telt el az este, melynek megrendezésében a csoport minden tagja családostól, igen törekvően vett részt, és a szép anyagi és erkölcsi sikerért a legnagyobb elismerés illeti meg őket.

Now-Brunswickban f. év február 10-én emlékeztek a m. kir. Csendőrség születése napjának 81-ik évfordulójáról, és tartották meg a csendőrnapiot. Mintegy 70 személy vett részt az ünnepi vacsorán, melynek befejeztével hajnali 2 óráig tánc volt.

Horváth Sándor bajtárs üdvözölte a megjelenteket, míg Zalan-tay János ezds. bajtárs gyönyörű beszédben emlékezett meg a csendőrség multjából, kiemelve azokat az ordályi csb. Bajtársakat, akik a 20 éves román megszállás ideje alatt sem vesztették el magyarságukat, sőt mindvégig megmaradtak jó és derék magyaroknak a csendőrség szellemének megfelelően. Követendő példaként felemlítette a Testület történetében szinte egyedülálló, Simon Balázs szds. eszlekedtetét, aki az I. világháború végén, Udvarhely-megyében összeszedte szárnya legénységét, és az oláh megszállás ellenére maradásra bírta őket, vállalta a kockázatot, fizette sajátjából zsoldjukat, amíg birtokából erre tellett, utána erőkötörmeléssel keresték konyruket, bevárták Erdély felszabadítását. Ebből vonta le jelen sorsunk követelményeit, és buzdított bajtársi életünk további megőrzésére. Beszédének végén adta át Horváth Sándor zls. és Földes Domokos csb. bajtársainknak a dicsérf. okiratokat, amelyekben Vezetőnk részesítette őket kimagasló és eredményes közösségi tevékenységükért.

Vacsora kezdete előtt Páter Pius, ferences barát mondott asztali imát, amely után egy perces néma csendben-állással adóztak a megjelentek a csendőr Hősök és Mártírok emlékének. A vacsora alatt v. Olchváry István ezds. olvasta fel v. Godányi Ernő ezds. amerikai MHBK. főcsoportvezető levélből üdvözlőtét az ünnepnapunk alkalmából. Ezt követően v. Csejtoy Béla ezds. az ottani vitéziszék kapitánya mondott beszédet, kiemelve Testületünk felülmulhatatlan erkölcsi és katonai értékeit. Ő ugyanis az I. világ háború alatt összekötő tiszt volt a honvédség részeről a csendőrségnél, így közvetlenül és közelről megismerte szolgálatteljesítésünket.

„Családias, kellemes, meghitt légkörben a barozgatás ellenére hibátlan magatartással - fiatal, idős egyformán megelégedett érzéssel töltötte az estét, vendégeink és bajtársaink záróráig együtt maradtak.

Másnap, vasárnap, úgy a református, mint a r. kath. egyházköz-segeink lelkesen Istentisztelet, illetve szentbeszéd alkalmával a legnagyobb elismeréssel emlékeztek meg dicső multunkról, hősi-halottainkról és mártírjainkról.

„A kifogástalan rendezésért Földes Domokos és Horváth Sándor bajtársakat illeti a dicséret.”

A beszámolóink végére érkeztünk. A nyilvánossággal közölt történések bizonyítékai annak, hogy a magyar csendőrség szellemisége él, azt éptlántáljuk utódainkba is, hogy majdan odahaza Nemzetünk javát is szolgálhassuk.

oooOooo

HAAAI SZÉL.

Nyugaton alig 200 km.-re a vasfüggönyről érzi az ember a magyar föld illotát, de nehéz lélegzését is. A kelleti szél, hol szibériai hideggel keverve, hol a nélkül, áthozza népünk nehéz sőhajait. Donno do-bog a rabságban sinylődből sok bajtársunk szíve, akár a szővjet-paradicsom felvirágoztatásáért éhezve robotol és pusztul, akár a magyar "szocializ-mus"-t építették vele, akár pedig börtönök mélyén sonyved, apgd. "...Itt élned halnod kell!" Az ő sőhajtasukat nem hozhatja a szél. Ők némán viselnek mindent, de mindent. Igen, mert ők magyar csendőrök!

É amikor a szél sőhajokat, hangos avagy néma panaszokat, szemrehányásokat, olkeserodést hoz, valami megnyugtató vagyül közé, ami

itt a szabad Nyugaton a magyar tisztosságot aggódva féltő lelünkéből is derút fakaszt.

Nem pusztulhat el az a nép, amelyik a humorát a legsúlyosabb időkben is meg képes őrizni!

De mit is hozott most a szél?

Két magyar beszélget egy vasuti fülkében. Az egyik harangozó muskátlivirágos kis magyar faluban. A másik a szomszéd falucska plébánosa. Jól ismerik egymást.

Egyszer csak beszáll egy ismeretlen fiatal magyar, akiből a négy avatott szem valami párttitkárféltét néz ki. De mert jó magyar képe van neki s "szerencsés jó reggelt"-tel köszönt beléptekor, tovább folytatják eszmecserejüket.

Egyszer vág egyet a szemével a harangozó s odaszól a plébánosnak: "Tudja, tisztelendő úr, azért jól esik az embernek, hogy akár harangozni megyek, akár onnan jövök, az utcán megsüvegelnek még mindig az emberek."

"Én sem panaszkodhatom e tekintetben, mert az egész nép "Dicsőrtesség az Ur Jézus Krisztus"-al fogad bárhol és bármikor", jegyzi meg a plébános egy oldalpillantást vetve a kőszöbki útítársra.

Erre odakacsint útítársaira a tsz-i titkár és kivágja: "Az mind semmi, olvtársak! Ahol én megjelenek, ott elűttem összekelesolják a kezűlöt az emberek mind, hogy: Szent Isten!"

Es nem dült össze a világ. Jót nevettek mindhárman. Még csak feljelen-tés sem lett a dologból, hiszen -Istenem- szenvedő, de igaz magyarok mindannyian!

oooOooo

Szik.

DICSÉRETEK MHIRDETÉSE.

Központi Vezetőknek díszes okiratban a következő Bajtársainkat megdicsőrté:

K.S. törm.-t: "A magyarság összefogása, a csendőrszellem fenntartása, a bajtársiasság ápolása terén kifejtett önzetlen, lelkes hazafiságtól fűrt kiváló munkásságáért."

B.L. törm.-t: "A magyar-, a testületi- és a bajtársi szellem és összetartás terén kifejtett, kiválóban hazafias munkásságáért, a Közösség érdekében teljesített önzetlen, áldozatos szolgálataiért s példát adó bajtársi magatartásáért."

S.I. g.fhdgy-t: "Az összeomlás után Németországban, 1 éven át, mint az angolok által felállított magyar csendőr őrség parancsnoka, céltudatos, a volt ellenség bizalmát is megnyerő munkájával időben felötteseit magyar barátokká változtatta, helyzeti előnyét pedig a menekült magyarság javára gyümölcsötötte. Ezért a kiváló, izzó magyar lelke súgalta munkásságáért."

E.J. hdgy-t: "Mint a galantai cső.zlj. egyik szakaszparancsnoka, az összeomlás után, Németországban, mint alkalmazott angol tolmács, helyes és céltudatos tevékenységével kivívta, hogy a zászlóaljzat nem minősítették hadifogolynak, hanem fegyveresen saját szolgálatukba állították. Ezzel, valamint a magyarság érdekében más irányban is folytatott felvilágosító munkája révén a sorsüdözött magyarság felbecsülhetetlen támogatásban részesült. Kiválóban hazafias, lángoló magyar lelke súgalta munkájáért."

F.A. őrm.-t: "A magyar-, a csendőr- és a melog bajtársi szellem fenntartása, ápolása, fejlesztése, a csendőr közösségi- és a magyar nemzeti élet fokozása érdekében kifejtett tevékenysége és példát adó áldozatkészsége miatt."

Cs.F. őrm.-t: "A csendőr-testületi és bajtársi szellem fenntartása és ápolása, közösségi életünk fejlesztése, valamint a magyar hazafias mozgalmak erkölcsi és anyagi támogatása terén forró haza- és fajszerotóttól vezérelt tevékenységéért."

P.J. őrm.-t: "A csendőr bajtársi szellem megőrtzése, ápolása, a magyar nemzeti mozgalmak támogatása és közösségi életünk fejlesztése terén, forró haza- és fajszerotóttól s az emigrációs élet parancs-zavától vezérelten tanusított tevékenységéért és áldozatkészségéért!"

Ezton köszönöttel nyugtázzuk az Ön 17.86 Guldnhozjárulását a BL.-re

XXXXXXXXXXXX

KÖZLEMÉNYEK, HÍREK, SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

A Burg Kastl-i, német földön működő magyar reálgimnázium I-III osztályá-
nak növendékei, f.év március 25-én, Kacsóh Pongrácz örökbecsű daljátékát,
a "János vitéz"-t adták elő.

Csődátalos meleg és meghitt volt a hangulat, mert a fiatal
szereplők igazi benső átéléssel, természetességgel, prózai- és zenei biz-
tonsággal mozogtak a színpadon. A huszárok 1/4 része csendőr-gyermek
volt.

A kis művészek énekórákon készültek fel a nagy feladatra,
Kölczéné-Balogh Éva ének- és zenetanárnő (okl.karnagy) mesteri vezeté-
se alatt.

A nagyszámú közönség köztö egyedül Regensburgból 60 magyar-
az előadásról a legnagyobb elismerés mellett, meghatóttan távozott.

Május utolsó vasárnapja, hazai szokás szerint a Hősök ünnepe. Ne feled-
kezzünk el a napon Rólik, méltassuk érdemeiket és adózzunk áldozatukért!

Sipöki István cső.bajtársunk, a franciaországi St. Avoldban, 47 éves
korában, f.év április 26-án, gázrobbanás következtében, tragikus körülmé-
nyek között életét vesztette. Felesége, aki a gázrobbanásnál súlyos é-
gési sebeket szenvedett, f.évi május 10-én behalt sérüléseibe.

Az elhunyt kiváló magyar csendőr volt, melegsívő bajtárs.
Minden magyar ügyben az elsőik között járt, soha nem feledkezett meg a
házaja s nemzete iránti kötelességeiről.

Utolsó útjára 60 magyar bajtársal és honfitárssal együtt
igen sok francia barátja is elkísérte. A bajtársak nevében a sírnál a
forbachi csoportvezetőnk búcsúztatta, de ott vettek tőle búcsút Csala
cső.bajtárs és Martinovics Béla honfitársunk is.

Nemzeti-szinű szalaggal diszitett szép koszorút helyeztek
sírhára, Magyarországon lévő hozzátartozókat pedig táviratilag értesí-
tették az elszomorító esetről.

Kiváló Bajtársunk! Nyugodj békében az idegen földben is!

A B.L. f.év 5. számában közölt közleményünk alkalmazkodva a körülményekben tole-
pült Bajtársaink közül azoknak, akik az eltelt fél évben kéziratosunk
megjelentetési költségeihez hozzá nem járultak, a B.L. további számai-
nak küldését beszüntettük.

Kéziratosunkat színesebbé és változatosabb tartalmává bhajtanánk tenni.
Több mint egy évtizede azt egy bajtárs állítja össze felesége közremű-
ködésével, a cikkeit pedig 3-4 allandónak nevezhető munkatárs írja, fele-
részben tisztek, és 2 tiszthelyettes.

Szolgálati élmények, elgondolások, meglátások leírását kérjük
minél több tiszti és tiszthelyettesi állományú Bajtársunktól, hogy em-
litett célunkat megvalósíthassuk.

Kollektos Pünkösödöt kívánunk Bajtársainknak és Olvasóinknak!

H A N D S C H R I P T - K É Z I R A T. Adress-Cim: B.L. Szerkesztőség
UTRECHT, Nansenlaan 29. Nederland-Europe.

Drukkwork! Heer
Printed Matter! Mr. Dr. Béla R E K T O R
Periodique! Msr. 302. High St.
Druksache! Herrn! Monterey, Calif.
U. S. A.

46

